

Chương 5

ĐÊM QUYẾT CHIẾN

Sinh mệnh trẻ trung, thần thái phi dương, lòng tin không thể so sánh được, ngoại mạo phi thường xuất chúng, con nhà thế gia giàu nhất nước, chỉ tiếc là...

Tháng tám, mười lăm, trung thu, trăng tròn.

Người đâu ?

Người đã đổ máu.

Trăng không có máu, người có.

Từ mé này nhìn lại, ánh trăng không sáng lạn như ánh đèn, đủ các thức các dạng đèn đang treo khắp phố xá nẻo đường, tất cả những chỗ nào có thể treo đèn được, làm cho một thời điểm vốn phải là giai tiết thật là đoàn viên an lạc, xem ra bỗng biến thành như giông giống một đêm liên hoan trừ tịch.

Cái thị trấn nằm ở biên thùý vốn đã im lìm như chết không một bóng người kia, xem ra cũng biến thành như phố phường đèn đuốc huy hoàng trong đêm trừ tịch.

Chỉ có điểm đáng buồn là, trên đường phố chỉ thấy có đèn, không thấy có người.

Người đang ở trên lầu.

Lữ Hải Lâu ở ngay giữa trung tâm của đoạn đường này, cũng giống như trái tim của thị trấn. Khống chế hết cái hô hấp nhịp thở và mạch máu đang chảy của hết cả nơi này, những người ở đây, ai ai cũng lấy đó làm vinh hạnh.

Thiết đại lão bản đang ngồi chễm chệ trên lầu, ánh mắt như cú vọ, dáng điệu thì xem ra giống như hổ như báo, đang khát vọng uống máu cừu địch.

Có rất nhiều người đang dàn hàng đứng trước mặt y thông báo:

— Binh khí đã kiểm tra hoàn tất.

— Đèn đuốc, dầu sáp bổ sung hoàn tất, không ai khuyết danh, không ai bệnh hoạn, không ai say rượu, không ai thất lạc, không ai trốn.

— Đường phố dọn dẹp hoàn tất, không có nước, không có chướng ngại vật !

Mỗi chuyện đều đã được an bài thỏa đáng, nhưng không ai đề cập đến

những gã ty sĩ mai phục.

Điều đó tuyệt đối được bảo trì bí mật, trừ hai mươi chín gã ty sĩ đang chuẩn bị liều mạng kia ra, chỉ có đại lão bản và ty lộ biết được bí mật đó thôi, dù cho có ai khác biết được, người đó cũng không cách nào nói ra được bí mật.

Người không có miệng, chẳng nói gì ra được, người không có đầu, làm sao có miệng ?

Thiết đại lão bản và Ty lộ tiên sinh, tuy vẻ mặt rất nghiêm trọng, nhưng xem ra cũng rất trấn tĩnh và ung dung.

Đối với chuyện đó, hình như bọn họ trước giờ vẫn rất chắc ăn.

Mộ Dung công tử danh lừng thiên hạ kia, Liễu Minh Thu mù mà không mù kia, trong cặp mắt của bọn họ, hình như chỉ bất quá là hai con thiêu thân thể thôi.

Bọn họ đã đốt đèn lên, đợi thiêu thân bay lại.

Xa xa bỗng có một làn ánh sáng lướt qua, phảng phất như sao xẹt ngang trời, một người thân nhẹ nhàng như chim én đang từ trong bóng tối lướt vào ánh đèn sáng choang, thêm một cái lướt nữa, người y đã xuyên vào trong lầu cao.

Y thoát trông như một đứa bé, nhưng tuổi tác của y đã tới ba mươi sáu ba mươi bảy, y xem ra như một cô gái còn chưa hoàn toàn trưởng thành, có điều, y đã có râu từ bao nhiêu năm về trước.

Bởi vì y là một kẻ châu nhai. Trời sinh vốn là một châu nhai. Chỉ bất quá con người châu nhai của y có một vài chỗ không giống những châu nhai khác thể thôi.

Y họ Châu, tên là Châu Nhai.

Y lấy vợ.

Vợ y tên là Mã Giai Giai, dung mạo giai, con nhà giai, phong độ giai, áo quần cũng giai, và là một giai nhân có tiếng trong giang hồ.

Nhất là thân hình của bà ta rất đáng để được tán tụng, chân dài, ngực căng, eo thon, cho dù là một người đàn ông khó tính đến đâu, nhất định cũng không thể chỉ ra được một chỗ khuyết điểm.

Mã Giai Giai cao bảy thước một tấc, so với ông chồng còn cao muốn gấp bội.

Chỉ có điểm đó không thôi, Châu tiên sinh có thể lấy làm kiêu ngạo lắm rồi.

Còn làm cho y kiêu ngạo hơn là, người trong giang hồ hâm mộ y không phải là vợ của y, mà là khinh công của y.

Y tự tin rằng khinh công của mình trong giang hồ, ít nhất cũng bày được vào hàng thứ tám.

Thân nhẹ như yến, đáp xuống đất không một tiếng động, lúc đáp xuống, cũng chính vừa đúng bên cạnh tai của Thiết đại lão bản.

Thiết Đại Gia vẫn ngồi chễm chệ bất động ở đó, bởi vì y đã biết người này sẽ lại, không những vậy, lại ngay bên cạnh tai của mình.

Châu Nhai mà triển khai khinh công rồi, «chỗ đáp xuống» vốn vô cùng chính xác, trước giờ ít có ai bì được với y điểm đó, cho dù y đứng dậy nhảy lộn vòng mười mấy hai chục cái, lúc y đáp xuống đất, y cũng sẽ đáp ngay chỗ y vừa mới nhảy lộn vòng, thậm chí ngay cả đế giày cũng phù hợp không xô xịch mảy may. Cũng giống như cặp môi của người tình vừa mới yêu nhau, đan kín vào, không hở lấy một ly.

Vì vậy đại lão bản chỉ hỏi hững hờ một câu:

—Tình thế ra sao ?

—Tình thế rất tốt.

Châu Nhai nói:

—Y hệt như đại lão bản đã dự liệu, những người nên đến đều đại khái đã đến cả.

—Đại khái ?

Đại lão bản hỏi:

—Đại khái tới bao nhiêu ?

—Chỉ sai có một người.

—Ai ?

—Liễu Minh Thu.

Châu Nhai nói:

—Cái gã mù mà không mù ấy trước giờ vốn qua lại một mình một ngựa, có điều gần đây bỗng nhiên lại đi đầu nhập vào nhà Mộ Dung ở Giang Nam.

—Tại sao ?

—Chẳng ai biết tại sao cả.

Châu Nhai nói:

—Lại càng làm cho người ta không ngờ được là, hôm nay không thấy gã ta

lại.

Thiết đại lão bản hình như đối với cái vấn đề đó không lấy gì làm hứng thú lắm, cái vấn đề y có chút hứng thú là:

—Không nên lại có bao nhiêu người ?

—Một.

—Ai ?

—Một người đàn bà dùng mảnh vải che kín mặt, mặc một chiếc áo bào màu trắng trùm từ trên xuống dưới, xem ra có vẻ rất thần bí.

Châu Nhai nói:

—Mộ Dung ngồi trên một cái kiệu nhỏ lại, người đàn bà này trước sau vẫn ở bên cạnh y.

Thiết đại lão bản chau mày lại, y bỗng hỏi Châu Nhai:

—Sao người biết đó là đàn bà ?

Y hỏi Châu Nhai:

—Không những người chẳng thấy mặt cô ta, ngay cả thân hình cũng không thấy rõ, sao người chắc được nhất định là đàn bà ?

Câu hỏi ấy vô cùng sắc bén, vô cùng xác thực, câu trả lời của Châu Nhai cũng vô cùng thực tế như vậy:

—Bởi vì tôi mới nhìn cô ta đã thấy động tình lên, toàn thân trên dưới đều nóng cả lên.

Châu Nhai nói:

—Cả người cô ta từ trên xuống dưới tôi chẳng thấy gì, nhưng cảm giác của tôi lúc đó, lại còn động tình hơn cả thấy bảy tám chục cô gái trần truồng đứng trước mặt.

Cái thứ cảm giác ấy thật khó mà giải thích.

Châu Nhai chỉ có thể nói được rằng:

—Cô ta đi trên đường, mỗi bước, mỗi động tác, đều dựng đầy vẻ cực kỳ dụ cảm, nhất là cặp mắt của cô ta.

Châu Nhai lại thở ra:

—Cặp mắt của cô ta giống như đôi bàn tay vô hình, tùy thời tùy lúc đều có thể chụp lấy hồn phách người ta dẫn đi.

Lời giải thích của y không thể nói là rõ ràng, nhưng đại lão bản và Ty lộ tiên sinh đều hiểu ý của y rõ ràng minh bạch.

Một vưu vật trời sinh cũng giống như cái chùy, bất kể mình giấu nó vào cái túi nào, nó đều có thể đâm thủng cái túi lòi ra ngoài.

—Người có biết người đàn bà đó là ai không ?

—Không biết.

Châu Nhai nói:

—Nhưng tôi biết cô ta nhất định là người của Mộ Dung công tử, cô ta đi theo Mộ Dung công tử, cơ hồ như không rời xa một bước.

... Được một người đàn bà như vậy đi theo mình không rời xa một bước, người đàn ông đó dĩ nhiên phải là một tay xuất chúng.

—Cái gã Mộ Dung hiện thời là một người như thế nào ?

Thiết đại lão bản hỏi Châu Nhai:

—Y có chỗ gì đặc biệt ?

—Điều đó cũng khó nói lắm.

Châu Nhai đang do dự.

Tài quan sát của y trước giờ vốn rất bén nhạy, không những vậy y còn là người ăn nói rất hay, muốn hình dung ra một người phi thường xuất chúng, phải là chuyện quá dễ dàng đối với y.

—Gã Mộ Dung này, hình như không giống những tay Mộ Dung mấy đời trước.

Châu Nhai nói:

—Xem bề ngoài, y cũng chẳng có gì khác với những người kia, cũng một vẻ mặt nho nhã không xem ai ra gì, lúc nào cũng ở trên cao cao đầu đó, gương mặt trắng bệch không một tí máu, như mặt một người chết.

—Không phải người chết.

Thiết đại lão bản lạnh lùng xen vào:

—Quý tộc đó.

—Quý tộc ?

—Bọn họ thường hay nói, chỉ có những kẻ cao quý nhất, mới có cái vẻ mặt như vậy, không những phải trắng bệch không có tí máu kia, mà còn phải trắng

đến muốn xanh luôn.

Thiết đại lão bản cười nhạt:

—Bởi vì những hạng người như bọn họ, thông thường không phải chảy mồ hôi nước mắt dưới ánh mặt trời.

Y không phải là hạng người đó, y là một người quật khởi lên từ máu huyết mồ hôi, da mặt của y sạm như đồng, vì vậy lúc y nói đến những người đó, giọng nói lúc nào cũng đầy vẻ khinh thị miệt và châm biếm.

... Bởi vì y biết, bất kể y có quyền thế tiền bạc lớn lao đến bao nhiêu, y cũng không thể đổi được cái vẻ mặt ấy. Bởi vì y chỉ có «hiện tại» và «vị lai», nhưng y không có «quá khứ».

... Quá khứ của y không thể nào được đề cập tới, thậm chí ngay cả chính y cũng không muốn nghĩ tới nó.

... Nếu một người không có những hồi ức ấm áp đẹp đẽ, thì lúc y bắt đầu già rồi, làm sao có thể qua được những ngày lạnh lẽo tịch mịch ?

Châu Nhai rốt cuộc cũng hiểu được cái ý của Thiết đại lão bản.

—Nhưng cái gã Mộ Dung thời này, nhất định không phải là thứ tự cao tự đại.

—Sao ?

—Cái gã Mộ Dung này tuy xem ra giống hệt như những người khác, nhưng...

Châu Nhai suy nghĩ một hồi, mới chọn được một câu nói hình dung thích hợp:

—Nhưng trong cái xác cái vỏ đó, hình như còn có một kẻ khác đang ẩn núp bên trong.

—Một kẻ như thế nào ?

—Một kẻ hoàn toàn tương phản với bề ngoài của y.

Châu Nhai nói:

—Một kẻ lừa bịp vừa ty bỉ, vừa hạ lưu, vừa âm hiểm, vừa ác độc, vừa thô tục, vừa điêu ngoa, vừa vô sỉ, vừa tàn bạo vừa cướp giật.

Thiết đại lão bản biến hẳn sắc mặt.

Một người có thể có hai tính cách hoàn toàn tương phản như vậy, không những là chuyện không thể tưởng tượng được, mà còn là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Chẳng ai muốn có một kẻ thù như vậy.

—Vũ công của y ra sao ?

Thiết đại lão bản bồng vội vã hỏi:

—Vũ công của y như thế nào ?

—Tôi không biết.

Châu Nhai nói:

—Tôi nhìn không ra.

—Nhưng chắc hẳn là người phải nhìn ra, giữa những động tác của y, có những chỗ gì đặc biệt chứ.

Đây là chuyện phải nhìn ra được.

Một người đã chịu một sự huấn luyện nghiêm cách, một người có bản lãnh tới mức đặc biệt không phạm tục nữa, thì trong những động tác, thậm chí ngay cả trong vẻ mặt, đều có thể nhìn thấy ra.

Huống gì Châu Nhai là kẻ đã được huấn luyện kỹ lưỡng về phương diện đó.

Không ngờ, y vẫn nói:

—Tôi nhìn không ra.

—Sao người nhìn không ra được ?

Đại lão bản đã có bề giận dữ:

—Không lẽ người không thấy y đâu cả ?

—Tôi thấy y.

Châu Nhai nói:

—Nhưng tôi chỉ thấy người của y, không thấy vẻ mặt và động tác của y.

—Tại sao ?

—Bởi vì y không hề cử động gì cả, ngay cả một ngón tay cũng không có tí cử động.

Châu Nhai nói:

—Không những vậy, gương mặt y không có lấy tí biểu tình.

Châu Nhai không đợi Thiết lão bản hỏi, đã giải thích:

—Gương mặt của y cũng giống như lấy đá Đại Lý mài ra vậy.

Châu Nhai nói:

—Y không động dậy, bởi vì y trước sau vẫn ngồi thoải mái trên một chiếc ghế, không động dậy tí nào cả.

Ghế tuy có bốn chân, nhưng ghế không biết đi.

Vậy thì làm sao Mộ Dung công tử lại đây được ?

Đây là một câu hỏi ngu xuẩn, vốn không cần phải trả lời, câu hỏi thật ra ở một chỗ khác.

Thiết đại lão bản nghĩ đến điểm đó, Ty lộ tiên sinh đã mở miệng ra hỏi Châu Nhai:

—Có phải ngươi muốn nói, y đang ngồi trên một chiếc ghế có người khiêng đi ?

—Đúng vậy.

—Y không bị thụ thương phải không ?

—Không.

Châu Nhai nói:

—Ít nhất tôi không thấy y có vẻ gì là thụ thương.

—Cái chân của y cũng không bị gãy gì cả ?

—Chân của y hình như còn tốt đó.

Châu Nhai nói:

—Nhà thế gia Mộ Dung hình như cũng không chịu chọn một người què quặt ra nắm giữ môn hộ.

Nhà Mộ Dung ở Giang Nam trước giờ vốn là kẻ tranh cường hiếu thắng, rất giữ mặt mũi, những người kế thừa chưởng môn, ai ai cũng đều là những tay công tử hào hoa, văn võ song toàn, phong thái rực rỡ hơn người.

—Thế thì cái gã Mộ Dung này ra làm sao vậy nhỉ ?

Thiết đại lão bản chau mày lại hỏi:

—Y đã chẳng bị thương gì, cũng chẳng tàn phế, tại sao lại không chịu tự mình đi lại ? Tại sao không kiếm con ngựa cưỡi qua cưỡi lại ?

Châu Nhai không mở miệng ra.

Đây cũng không phải là một câu hỏi thông minh cho lắm, không những vậy đáng lý ra không nên hỏi y, mà nên đi hỏi Mộ Dung công tử mới phải.

Những câu hỏi ngu xuẩn vốn không cần gì phải có câu trả lời, nhưng lần này Ty lộ tiên sinh lại mở miệng ra nói:

—Câu hỏi này quả thật hỏi quá hay.

Lão nói:

—Một người nếu làm một chuyện y vốn không nên làm, thì nếu y không phải là một tên đại ngốc thì cũng vì y quá thông minh. Không những vậy, trong chuyện đó, nhất định còn có vấn đề gì nữa.

—Gã Mộ Dung này hình như không phải là một tên ngốc.

—Nhất định là không rồi.

Ty lộ tiên sinh nói:

—Không chừng y còn thông minh hơn cả ông và tôi tưởng tượng.

—Sao ?

Ít nhất y cũng biết, ngồi trên ghế để người ta khiêng lại cũng có chỗ hay của nó.

—Chỗ nào hay ?

—Ngồi trên ghế không những thoải mái, mà còn có thể duy trì thể lực.

Châu Nhai hững hờ nói theo:

—Chúng ta ở đây đợi y, đáng lý ra là chúng ta đang dĩ dật dĩ lao, chiếm chút tiện nghi cái đã.

Châu Nhai nói:

—Nhưng hiện tại, chúng ta đều đứng cả đây, còn y thì ngồi, thành ra lại biến ngược lại y đang dĩ dật dĩ lao rồi.

Đại lão bản cười lớn.

—Được, nói đúng lắm.

Y hỏi Châu Nhai:

—Nếu vậy thì sao người còn chưa kêu người đi kiếm cái ghế lại ngồi.

Mặt chiếc ghế làm bằng nhung còn xanh hơn cả màu xanh, trơn láng mềm mại như thiên nga. Mộ Dung công tử mặc chiếc áo cũng cùng màu đang ngồi vẻ lười biếng trên ghế, lại càng làm cho gương mặt và bàn tay của y trắng muốt nổi bật lên.

Hai người đang khiêng ghế, thân hình lùn xị, vai rất rộng, xem ra như một khối vuông vắn. Cặp giò của họ chạy như gió, giữa thân trên không hề động đậy, Mộ Dung công tử ngồi chễm chệ, như ngồi trong căn phòng trải tấm thảm làm ở Ba Tư.

Đây không phải là một cái kiệu nhỏ, chỉ bất quá là một cái ghế có hai cái cán hai bên, rất dễ bị người ta ngộ nhận là một cái kiệu.

Cái kiệu vốn là động, còn ghế phải là tĩnh, hai thứ vốn không thể nào tương đồng với nhau, có điều tùy theo hoàn cảnh, thường thường lại bị ngộ nhận ra là đồng loại.

... Không phải người cũng thế sao, hai người không thể nào giống như nhau, không phải cũng thường thường bị ngộ nhận là đồng loại, có lúc thậm chí còn bị ngộ nhận là cùng một người.

Trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện như vậy.

Tự Tự đi sát vào một bên Mộ Dung công tử, không rời một gang tấc.

Ngoài ra còn có bốn người nữa, tuổi tác đều không còn trẻ, nhưng thần thái rất nhàn nhã, ung dung cất bước như đang đi dạo vậy.

Nhưng bọn họ đi sau những người khiêng kiệu chạy như gió đó, vẫn không có lấy một chút gì lọt về phía sau.

Người khác thì bước như gió bảy tám bước, bọn họ thì nhàn nhã xoắn một bước, gót chân hạ xuống, chính vừa đúng một khoảng cách tới bước thứ tám của người ta.

Mỗi người bọn họ, đều có mang theo một cái rương ai cũng thấy rõ ràng là nặng nề vô cùng.

Một thứ rương làm bằng gỗ đàn, trên mặt còn có viền bằng đồng, dù là rương không, trọng lượng nhất định không nhẹ.

Rương nhất định không thể trống lỗng, trong trận quyết chiến sinh tử này, chẳng ai mà đi khiêng cái rương trống lỗng ra chiến trường, chỉ bất quá không ai biết được trong rương đựng những thứ gì.

Tám người đi phía sau bọn họ, bước chân chẳng được nhàn nhã như vậy.

Phía sau nữa là mười sáu người.

Sau đó là ba mươi hai người.

Ba mươi hai người này đi theo bọn họ, nếu không muốn lọt về đằng sau, ắt

là đang mau mau phóng chân chạy.

Nhìn đám người đang đi lại con đường cũ rích đỏ của thị trấn, Thiết đại lão bản bồng hởi Ty lộ tiên sinh:

—Ông xem bọn họ có bao nhiêu người lại ?

—Tôi nhìn không ra có bao nhiêu người.

Ty lộ tiên sinh trả lời:

—Tôi chỉ nhìn ra có tất cả là sáu tổ.

—Một tổ có bao nhiêu người ?

—Mỗi tổ mỗi khác, số người cũng không giống nhau.

Ty lộ tiên sinh nói:

—Tổ thứ nhất chỉ có hai người, một người ngồi trên ghế, một người đi sát bên ghế.

—Đúng vậy. Còn tổ thứ hai ?

—Tổ thứ hai thì có bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu, tổ thứ năm ba mươi hai.

Tổ thứ hai bốn người tôi nhận ra được ba.

Thiết đại lão bản nhắm tít mắt lại:

—Ba người này đều là những tay hảo thủ !

—Đúng vậy.

—Có điều tôi xem, cái người lợi hại nhất trong bọn, đại khái lại là người tôi nhận không ra được.

Người đó vừa cao vừa ốm, cái đầu lớn vô cùng, nhìn cả người như một cái dưa có cắm một trái lê trên đầu, một người như vậy, đáng lý ra phải làm người ta buồn cười mới phải, có điều trên thế giới này, những người thấy y buồn cười không có bao nhiêu.

Nếu như có một trăm người thấy y buồn cười, trong đó ít nhất sẽ có chín mươi chín người chết dưới cây đinh của y.

—Người ông nói đấy chắc là Đinh tiên sinh.

—Tôi nghĩ đại khái chắc là y.

Thiết đại lão bản nói:

—Người vừa cao vừa ốm, cái đầu lại lớn lại méo như vậy, xem giống như một cây đinh.

—Danh hiệu của y vốn là Đinh Tử Linh.

—Đinh Tử Linh ?

Gương mặt của Thiết đại lão bản có bề biến sắc:

—Đinh Tử Linh, Linh Đinh Tử, một đinh cắm xuống, lập tức mất mạng.

—Đúng vậy.

Ty lộ tiên sinh nói:

—Người tôi nói đó là y đấy.

Thiết đại lão bản gương mặt đang căng thẳng, trong phút chốc đã giãn ra:

—Đúng vậy, gã Đinh Tử này có chỗ đáng sợ thật, may mà tôi chẳng phải là người gỗ, cũng chẳng phải vách tường, ta sợ gì hắn.

Y nói:

—Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ quái một chút.

—Ông kỳ quái gì ?

—Tổ thứ nhất hai người, tổ thứ nhì bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu người, tổ thứ năm ba mươi hai người.

Thiết đại lão bản hỏi Ty lộ tiên sinh:

—Tôi tính đi tính lại chỉ có năm tổ, tại sao ông lại nói tới sáu tổ ?

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lấy một thái độ vô cùng lễ phép hỏi ngược lại Thiết đại lão bản:

—Hai gã khiên kiệu có phải là người hay không ?

Hai gã hình vuông, hầu như là vuông thật, không những bề ngang cũng vuông, bề dày xem ra cũng không khác bao nhiêu, hai người nhìn chung chung giống hệt như hai cái bánh bao để trên một cái hộp gỗ vuông.

Cái thế giới này dĩ nhiên không nhỏ lắm, nhưng muốn thấy hai người như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Thình lình, gương mặt của Thiết đại lão bản lại căng thẳng ra.

Sau đó, y bèn dùng cái cách đơn giản trực tiếp mà y đã quen dùng, phát ra một mệnh lệnh:

—Chúng ta công kích đối tượng đầu tiên, là tổ thứ hai và tổ thứ ba, tổng cộng mười hai người, đồng thời giết sạch.

Thiết đại lão bản nói:

—Tín hiệu ta đã ước định sẵn phát ra, là bắt đầu hành động ngay.

Y lại nói:

—Hành động lần này, vỗ tay bốn cái xong là phải toàn bộ hoàn tất.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười.

Không những lão hiểu ý Thiết đại lão bản, lão còn rất tán thành.

Tổ thứ ba và tổ thứ tư nhân số tuy nhiều, toàn là kẻ nhược, không cần phải đụng vào.

Tổ thứ sáu có hai gã hình vuông quá mạnh, không thể đụng tới.

Vì vậy bọn họ nhất định phải đánh vào chính giữa, cắt ngang đầu và đuôi.

... Một người muốn được thật sự trở thành tay đại lão bản, rốt cuộc cũng không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lão bỗng đưa bàn tay mỹ miều như thiếu nữ lên cao, làm mấy động tác thật lạ lùng đẹp mắt. Đấy dĩ nhiên là một thứ mật hiệu, trừ bọn ty sỹ ra, người khác không thể nào hiểu được.

Chỉ trong tích tắc, cái vỗ tay đó đã đưa mệnh lệnh của Thiết đại lão bản truyền ra không một chút lầm lẫn. Sau đó lão ta mới mỉm cười nói:

—Loài người thật ra vốn ngu xuẩn vô cùng.

Lão nói:

—Mỗi người không ai muốn chết, dùng đủ trăm phương ngàn kế, cũng phải sống cho được, nhưng có lúc lại ngu dần như con thiêu thân, cứ đâm đầu vào trong ánh đèn.

... Có lửa đang cháy, mới có ánh sáng, cái quá trình thiêu đốt đó, bi tráng là bao nhiêu, đẹp đẽ là bao nhiêu.

Những con thiêu thân đâm đầu vào ánh đèn, có phải cũng ngu xuẩn như Ty lộ tưởng tượng ?

Lúc bấy giờ, đám người của Mộ Dung công tử đã đến trước cửa tiệm thực phẩm Thịnh Ký.

---- oOo ----

Ở trong một cái góc bí mật nhất trong dãy núi Côn Luân, có một căn nhà xây bằng những tảng đá màu trắng, ẩn tàng trong đám nham thạch đá núi màu trắng, bốn bề lơ lửng giữa những mũi đá nhọn lô nhô nguy nga như những mũi kiếm.

Chung quanh căn nhà lớn, tuyết phủ hầu như quanh năm, sương mù dày đặc không bao giờ tan, ngày đêm đều nằm trong đám mây mù.

Không ai biết được cái tòa nhà bằng đá màu trắng đồ sộ này đã được xây lên từ lúc nào, trong đó có ai đang cư trú.

Thật ra, người thấy được tòa nhà màu trắng này cũng không có mấy ai.

Đa số thời gian, căn nhà nằm ẩn tàng trong đám mây mù giăng kín chung quanh, năm này qua tháng nọ.

Những tảng đá màu trắng dùng để xây nhà, mỗi tảng nặng đến ít nhất là chín trăm năm chục khối hồng thạch, tảng lớn nhất còn nặng hơn gấp bội như vậy.

Núi non hiểm trở như vậy, những tảng đá màu trắng đó làm sao mà đưa lên được ? Phải cần dùng đến biết bao nhiêu sức người sức vật ? Cho dù là xây ở một nơi bằng phẳng bên cạnh cũng là một chuyện làm người ta nghe giật cả mình, không tưởng tượng ra được rồi.

Căn nhà trắng quy mô rất hùng vĩ, kiến tạo rất tinh trí, dù núi lở động đất, cũng sẽ không đến nỗi sụp đổ xiêu vẹo.

Bên ngoài căn nhà xem ra có vẻ rất thô sơ với những tảng đá trắng không được chạm trổ điêu khắc, tuy tráng quan nhưng rất đơn giản, nhưng bên trong nhà, đồ đạc trang trí cơ hồ đã xa xỉ hoa mỹ tinh trí tới mức như trong thần thoại, bất cứ ai cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Trong nhà chia làm ba khoảng, hai khoảng ở trên mặt đất, một khoảng ở dưới mặt đất, tổng cộng có tất cả ba trăm sáu mươi phòng vừa lớn vừa nhỏ, phòng lớn nhất nghe nói, có thể chứa đến ngàn người.

Ba trăm sáu mươi phòng đó, dĩ nhiên là đã được thiết kế vô cùng tinh trí, trong phòng đều trang hoàng bằng đủ các thứ các dạng đồ kỳ trân ngoạn vật ai cũng mơ tưởng, và những thứ bảo vật mà không mấy ai tưởng tượng ra nổi, thậm chí trong phòng của người bộc dịch, còn lót bằng thảm thượng hạng làm ở Ba Tư.

Chỉ có một gian phòng là ngoại lệ.

Gian phòng này ở chính trung tâm của căn nhà màu trắng, nhưng trong phòng chẳng bày biện thứ gì cả.

Bốn bức tường màu trắng xóa, trần nhà màu trắng xóa, một cái cửa hẹp, hai cái cửa sổ, một bộ bàn ghế, một cái giường, một cái gối màu trắng, một cái chăn màu trắng, và một người mặc áo bào màu trắng xem ra như một nhà sư khổ hạnh.

Cái bàn rất lớn, vô cùng lớn. Trên mặt bàn chồng chất đầy những cuộn giấy trắng, mỗi cuộn là một chuyện cơ mật, chuyện cơ mật có thể làm rung động cả vũ lâm.

Nếu có người đem những cuộn giấy đó lộ ra ngoài, trong giang hồ sẽ không biết có bao nhiêu là anh hùng hào kiệt danh sĩ hiệp nữ sẽ vì thế mà tiêu tan sự nghiệp.

Trong những cuộn giấy đó, lại có đa số cuộn nói tới những chuyện liên quan về Sở Lưu Hương.

Có quan hệ đến tất cả những gì trong đời của Sở Lưu Hương.

Tổ tiên của y, gia thế của y, ngày sinh tháng đẻ nơi chốn, tuổi thơ ấu của y, bạn bè thuở nhỏ, lúc y trưởng thành, giai đoạn phấn đấu quật khởi, lúc thành danh và những mẫu chuyện đã thành thần thoại sau này mà y đã từng trải qua.

Trừ những chuyện đó ra, còn có những người con gái lãng mạn đa tình đã từng ở trong cuộc đời y.

Mỗi cuộn giấy đều được tả bằng một phương pháp rất đơn giản mà chính xác, trong đó có những lời chú dẫn cũng vô cùng thích thú.

—Từ những thứ đồ chơi của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này khuynh hướng học võ và đường lối vũ công của y.

—Từ những bà vú của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này hạng người đàn bà nào được y mê luyến.

—Quan hệ giữa cái mũi và thuốc mê của Sở Lưu Hương.

—Sở Lưu Hương và Thạch Quan Âm.

—Sở Lưu Hương và Thủy Mẫu.

—Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, và thái độ của y về bạn bè.

—Tập quán và sở thích của Sở Lưu Hương đối với ăn uống và ngủ nghỉ.

Nội dung trong những cuộn giấy không những phân loại tường tận, mà còn vô cùng tinh vi, tỉ mỉ, từ những cuộn giấy đó đủ thấy, người mài cứu về Sở Lưu Hương, rất hiểu rõ sâu xa về con người của y.

Người này hiểu Sở Lưu Hương, không chừng còn rõ ràng hơn cả chính Sở

Lưu Hương nhiều lắm.

Người này mặc một chiếc áo trường bào bằng vải trắng có chụp mũ hình tam giác, xem ra như một nhà sư khổ hạnh ở xứ Ba Tư, bất kể trong hoàn cảnh nào, y đều ráng sức không để cho ai thấy gương mặt của mình.

Hiện giờ, y đang chuyên tâm chú ý lật qua một cuộn giấy dày nhất, trên cuộn giấy có đề rõ ràng mấy chữ:

—Cái chết của Sở Lưu Hương.

Cái đề mục ấy thật tình làm người ta nghe xong rung động cả toàn thân, một Sở Lưu Hương tiêu sái phong vân, qua lại như gió, ngay cả Diêm Vương quỷ sứ cũng không đụng đến được chéo áo của y, tại sao lại chết được ?

Có điều trong giang hồ quả thật có rất nhiều người đang len lén đồn nhau, Sở Lưu Hương trước giờ chưa từng bại trận bao giờ, lần này đã hoàn toàn bại trận.

Y bại trận, vì vậy y chết, người chưa bao giờ bại trận nếu bị bại trận, thông thường chỉ còn đường chết.

Có điều người không bại trận làm sao lại bị bại trận được ?

Cuốn giấy này, ký tải chuyện liên quan đến tất cả mọi thứ chi tiết, nhân vật, từ lúc đầu cho đến lúc chấm dứt.

Nghe nói y chết về tay một người đàn bà, điểm đó đã khiến cho người ta cảm thấy không phải là chuyện vô lý, trên thế giới này, nếu còn có ai đánh bại được Sở Lưu Hương, người đó dĩ nhiên phải là một người đàn bà, không những vậy, là một người đàn bà tuyệt đẹp.

Ai cũng nghĩ như nhau, ai cũng cùng lý luận như nhau, về điểm này, ai ai cũng cho rằng không có gì nghi ngờ cả.

Nghe nói người đàn bà này họ Lâm, tên Lâm Hoàn Ngọc.

Lâm Hoàn Ngọc dĩ nhiên là tuyệt đẹp, chỉ bất quá không ai biết cô ta đẹp đến cỡ nào, bởi vì chưa có ai đã từng gặp qua cô ta.

Nhưng người đàn bà có thể làm Sở Lưu Hương say mê nghiêng ngửa, chắc chắn phải là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành rồi, điểm đó chẳng cần ai phải chính mắt trông thấy, bất cứ ai cũng đều nghĩ đến được.

Không những vậy, cô còn là bà con thân thuộc với nhà thế gia Mộ Dung ở Giang Nam, là biểu muội của Mộ Dung Thanh Thành, một tay công tử đệ nhất Thiên hạ tài ba tuyệt vời, không ai sánh kịp.

Nếu phải đi tìm một đối tượng thích hợp cho Sở Hương Soái, còn ai thích hợp hơn cô nữa ?

Câu chuyện ấy, trừ Mộ Dung công tử, Lâm Hoàn Ngọc và Sở Lưu Hương ra, nghe nói còn kéo thêm một số người liên hệ vào đó, dĩ nhiên đều là những tay danh tiếng vang bóng một thời, trong đó thậm chí còn bao quát:

Liễu Thượng Đề, đệ nhất phong lưu Giang Nam, đệ nhất kiếm thuật, đệ nhất phong tư, kiếm mềm như tơ, lấy nhu khắc cương, một mũi xuyên thấu tâm tạng.

Liễu Như Thị, danh kỹ bậc nhất Giang Nam, kiều diễm như đào lý, nhu my không một chút xương cốt, minh châu rải đường không thềm liếc mắt tới.

Quan Đông Nộ, một tay hào kiệt một phương, gian hùng một cõi, Quan Động nhất nộ, thâm hoành vô số.

Có những nhân vật xuất sắc như vậy, câu chuyện đáng lý ra phải vô cùng nổi tiếng, kỳ quái là, trong giang hồ người biết thật sự rõ ràng chi tiết câu chuyện, lại không có mấy ai. Nhất là kết cuộc câu chuyện, người biết lại càng ít hơn vậy.

Cũng không chừng bởi vì người biết quá ít, mà những lời đồn đãi lại càng lúc càng nhiều.

Có người thậm chí còn nói, Lâm Hoàn Ngọc tuy đẹp, nhưng hồng nhan bạc mệnh, từ nhỏ đã bị phải ác tật, không những vậy còn giống như một con rắn độc vậy, đã cuốn chết chính mình rồi, còn cuốn chết luôn cả người yêu mình nữa.

Sở Lưu Hương yêu cô ta, vì vậy chỉ còn đường chết.

Nhưng có ai có thể chứng minh được, Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi ? Có ai đã chính mắt nhìn thấy thi thể của y rồi ?

Người mặc áo trường bào vải màu trắng, nãy giờ đang lật qua lật lại cuộn giấy, nếu có ai thấy được gương mặt của y, nhất định sẽ phát hiện ra thần sắc của y vô cùng mệt mỏi, nếu có ai thấy được cặp mắt của y, nhất định sẽ thấy trong mắt có vô số những tia máu nhỏ ly ti.

Nếu có ai nhìn xuyên qua được trái tim của y, nhất định sẽ phát hiện ra trong đó có bao nhiêu là nút thắt.

Những cái nút thắt ấy khó mà gỡ được, bởi vì y sẽ không bao giờ biết được Sở Lưu Hương đã chết rồi hay chưa.

Vì phải mở cái nút thắt đó, y đã phí không biết bao nhiêu là tài sức, hao phí không biết bao nhiêu là tâm huyết.

... Đấy có phải là vì thù hận không ?

... Dĩ nhiên là vậy rồi, trừ thù hận ra, còn có cái lực lượng nào khác có thể làm cho một người phải trả ra một cái giá quá lớn lao như vậy ?

... Người này là ai vậy nhỉ ? Tại sao y lại thù hận Sở Lưu Hương đến như vậy ?

Cho đến lúc y nhìn thấy một người rồi, cặp mắt đầy những tia máu nhỏ của y mới lộ ra một chút gì hy vọng.

Người ấy tựa như một bóng ma, bỗng nhiên từ cái cửa hẹp trượt vào trong phòng.

Bóng người thoáng qua, mắt trừng tới, ánh đèn trong phòng bỗng nhiên tắt phụt, chỉ nghe có giọng nói rất trầm mà lại vô cùng phấn khởi của cái người như bóng ma ấy cất lên:

—Chiến dịch Thiêu Thân đã bắt đầu.

---- o0o ----